

Чичо Митушъ и Аго се нахраниха, взеха да впрѣгатъ и едвамъ сега забелязаха, че Комура го нѣма — бѣше липсалъ нѣкжде. Докато го търсѣха съ очи, ето го че се зададе откъмъ господарската кжща, търчи и цѣлъ се тресе, а задъ него Галунка вика и хвърля камъни.

— Що не си гледате воловетъ? — сърди се тя. — Изяде ми юфкитъ. Прострѣла съмъ юфки на двора, а той като ги залапа! Какъвъ проклетъ волъ, все въ кжщи се увира, като куче. Веднажъ бѣхъ направила боя да боядисвамъ пасма, и въ боята си пѣхна муцуната.

Чичо Митушъ взе да се смѣе, но Аго, за да угоди на Галунка, подгони Комура. Отъ дванайсеттѣ вола, половината бѣха впрегнати вече въ плуга. Обърканъ, Комура застана не тамъ, гдето трѣбваше. „Ерине! Ерине!“ (на мѣстото си!) — викаше му Аго и той мина на другата страна. „Кошъ!“ — каза Аго и подигна хомота. Волътъ умѣло и бързо пѣхна врата си. Сега чакъ, следъ като го върза и тури на тѣсно, Аго го удари единъ-два пжти съ единъ жегълъ.

Върволицата отъ шесть чифта волове, следъ които подрѣнкваше плугътъ, се насочиха презъ зелената поляна къмъ нивитѣ. Отстрани вървѣше Аго, отзадъ — чичо Митушъ. Ту тукъ, ту тамъ предъ тѣхъ пробѣгваше нѣкой лалугеръ, изправяше се за мигъ, като забито колче